

FĂT-FRUMOS CÂND ERA MIC

Textul din prezentul volum a fost reprodus după edițiile: Octav Pancu-Iași,
Făt-frumos când era mic, Editura Ion Creangă, București, 1982; *Pere alese*,
ediție îngrijită de Octav Pancu, Editura „Timpul”, Iași, 1991. Textul a fost
adaptat normelor ortografice în vigoare azi, aprobate de Academia Română.

CUPRINS

ALBASTRĂ CA CERNEALA	5
NU NUMAI LA GRĂDINIȚĂ	12
DAȚI-MI O GUMĂ, COPII...	15
TREI FLUIERE ȘI ÎNCĂ UNUL	18
POVESTE CU BĂIATUL ȘI BLOCUL	21
ÎN PĂDURE TOATE-S BUNE, NUMAI CROITORII SUNT PROȘTI	24
PĂDUREA MEA ȘI A CROCODILULUI-TATA	29
FARFURIA	32
GREȘEALĂ DE NEIERTAT	35
PRINTUL	38
UN BĂRBAT LA CASA OMULUI	41
RECUNOSC: EU SUNT DOMNU' „DA, VĂ ROG!”	43
VACANȚĂ CU PLOAIE	45
NU FUGI, ZIUA MEA FRUMOASĂ.....	48
CARNAVAL	52
SEARA ÎN CARE A FOST ZIUA BUNICULUI	55
MĂCAR UN CUVINTEL	57
MAI E MULT PÂNĂ DISEARĂ?	59
PRIETENII	62
UN PUMN DE RĂBDARE	64
PRIMĂVARA ȘI TREI SUTE DOUĂZECI ȘI NOUĂ DE PISTRUI	66
ÎN BALCON	68
VISUL	70
POMUL CARE FACE CIORI	72

VINE, VINE, PRIMĂVARA!	74
A FOST ODATĂ UN CIREȘ	77
MĂRUL	79
A FOST ODATĂ UN ELEFANT	81
TOATE AU UN SFÂRȘIT	83
FETIȚA, CHEIȚA, PORTARUL ȘI CELELALTE	86
ZIUA CÂND TOȚI AU ȘAPTE ANI	88
SĂ NE AMINTIM DE VARĂ	92
IEDUL CU TREI CAPRE	94
PARCĂ ÎȚI MAI RĂMÂNE CEVA	98
NIMENI NU ȘTIE NIMIC	102
O VESTE MARE DESPRE UN BĂIAT MIC	104
CASTANA DIN POVESTE	107
POVESTE CARAGHIOASĂ	112
FETIȚA CARE L-A LUAT PE NU ÎN BRAȚE	115
BĂIATUL CARE MÂNCA BLOCURI	119
POVESTE DE NECREZUT DESPRE UN TATĂ, UN BĂIAT ȘI... UN DEGET	121
POVEȘTI ELE-FANTASTICE	131
UN FEL DE BUCURIE	133
PUIȘORUL GALBEN	136
LINIȘTE, STELELE DORM	138
VÂNTUL ACELA PROSTUȚ	142
TATA ȘI UN PIC DE TRISTEȚE	146
VOPSEA PENTRU MEDUZE ȘI PENTRU MULTE ALTELE	149
PIE, ȚI-AM PROMIS O MINGE	152
ZMEUL PORTOCALIU	154
COPIII, PĂRINȚII ȘI OCEANELE	156

Ediție îngrijită de
Valeria Filimon

ZONUA DE
OMAGHE CINA

Coordonare grafică:
Liviu Constantin Chișcariu

Coperta:
Carmen Lucaci

Copyright © Editura AGORA București, 2014
Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin în exclusivitate
Editurii AGORA, București.

Lucrare apărută cu acordul COPYRO -
Societate de Gestiune Colectivă a Drepturilor de Autor

ISBN: 978-606-8391-23-6

ALBASTRĂ CA CERNEALA

după Frații Grimm – pentru frații Alexandru și Bogdan, dar și pentru alți frați și surori)

...Cică a fost odată, mai de mult – să tot fie de atunci două săptămâni, ba poate și mai mult – o fetiță. Și din pricina că mâninile, obrajii, fruntea și bărbia ei erau mereu mânjite cu magiun, cu dulceață, cu vopsele de apă și cu alte vopsele, dar mai dese, mai mari și mai albastre erau petele de cerneală – colegii, la școală, îi spuneau „Albastră ca Cerneala”.

Și iar cică, într-o zi din acea vreme, un coleg al fetiței se afla acasă și desena Dunărea pe caietul de hărți. O desena, firește, cu un creion albastru, astfel că Dunărea ieșea cât se poate de bine și, mai cu seamă, cât se poate de albastră. Ceea ce îl făcu pe băiat s-o întrebe:

*Dunăre albastră, Dunăre cu ape line,
spune-mi cine-i mai albastră ca tine?*

Iar Dunărea, o apă bine crescută, îi răspunse îndată:

*Sunt eu albastră, dar de ce te-aș miști,
„Albastră ca Cerneala” e astăzi și mai și!*

„Cum? se miră băiatul care nu era unul la întâmplare, ci tocmai elevul de serviciu la curătenie. Tot nu s-a spălat? Și are de gând să vină așa la școală? Ei, nu! Asta n-o să se întâpte când sunt eu de serviciu!”

Apucă repede telefonul și formă numărul „Albastrei ca Cerneala”. Îi răspunse fratele fetiței:

– Soră-mea e în baie. Se spală. Vă rog s-o scuzați.
– S-o scuz? Poate ați vrut să spuneti: s-o felicit, transmiteți-i din partea mea cele mai calde salutări.

Și, bucuros, elevul de serviciu la curătenie închise telefonul.

Așa cum se va vedea însă, copii, bucuria avea să fie scurtă. Adevarul era altul. „Albastră ca Cerneala” spusese numai că intră în baie. Când se văzu ieșită din cameră, o porni în cu totul altă parte. Da, în cu totul altă parte. Merse ea ce merse și dădu de o căsuță. Obosită, bătu la ușă, și cum nu-i răspunse nimeni, bineînțeles, intră.

Mai târziu sosiră și stăpânii căsuței. După cum arătau, aceștia nu puteau fi alții decât „Cei Șapte Murdărici”. Cu siguranță, după cum arătau, chiar ei erau „Cei Șapte Murdărici” în carne, oase și tot soiul de pete mai mari și mai mici, mai grase și mai slabe, mai colorate și mai decolorate. Se întorceau de la o adunare unde, vorbind fiecare câte un ceas, făcură în șapte ceasuri șapte propunerii, una mai importantă ca alta și toate șapte, la un loc, deosebit de importante.

Primul propuse:

– Să nu mai fie rostite, niciodată și de către nimeni, cuvintele: „păstrați curătenia!”

Al doilea:

– Să nu mai fie scrise, niciodată și de către nimeni, cuvintele: „lăsați șoșonii și galosii la garderobă”.

Al treilea:

– Să fie întoarse pe dos toate tăblițele cu: „nu aruncați hârtii pe jos!”

Al patrulea:

– Să fie întoarse cu roțile în sus toate mașinile care stropesc străzile!

Al cincilea:

– Să fie distruse, imediat și fără întârziere, toate măturile, măturiile, periile, periuțele, cârpele și aspiratoarele de praf.

Al șaselea:

– Să fie distruse, imediat și fără întârziere, toate coșurile și coșuletele, lăzile și lădițele de gunoi!

Al șaptelea:

– Să fie secate toate izvoarele, pâraiele, râurile, fluviile, mările și oceanele. Să se termine odată pentru totdeauna cu apa, să se termine odată pentru totdeauna cu spălatul!

Intrând în căsuță, „Cei Șapte Murdărici” își dădură imediat seama că aici se petrecea ceva neobișnuit. În ordine, de la cel dintâi până la al șaptelea, întrebară:

– Cine s-a așezat pe scaunul meu proaspăt vopsit?

- Cine a umblat cu tocul meu, care are pompa stricată și curge?
- Cine s-a mânjit cu marmelada mea de caise?
- Cine s-a încălțat cu pantofii mei plini de noroi?
- Cine a șters cu coatele praful de pe masa mea?
- Cine și-a mânjit nasul cu vopsele din cutia mea?
- Cine a muiat în gură creionul meu chimic?
- Eu! răspunse „Albastră ca Cerneala”. Mă simt bine la voi și mi-ar place să rămân aici.

„Cei Șapte Murdărici” scoaseră un chiot cum de mult nu le mai fusă dat pereților să audă. Ce surpriză plăcută! Ce cinstă! Ce onoare! Oare, nu visau? Oare, era adevărat?

Ca să fie siguri că nu se înșală, că „Albastră ca Cerneala” se află aievea în mijlocul lor, se traseră fiecare de nas și, o clipă mai târziu, toate cele șapte nasuri strănutară zgomotos. Da, era adevărat! Nu, nu visau! Ce surpriză plăcută! Ce cinstă! Ce onoare! Se repeziră s-o îmbrățișeze, îi cerură voie s-o socotească sora lor, iar când ea îi numi „frații mei” plânserează cu șapte rânduri de lacrimi. Ce mai! Căsuța trăia o zi mare, o zi de neuitat. Fiecare din „Cei Șapte Murdărici” și toți șapte împreună se grăbiră să-i arate „Albastrei ca Cerneala” cât de bine o va duce la ei:

- Când vom pleca de acasă, tu o să ne faci murdărie...
- O să ne răscolești căsuța...
- O să veghezi ca nimeni să nu măture și să nu strângă gunoiul...
- O să tai toată ziua hârtii și o să le arunci pe jos...
- O să păzești ca nimeni să nu deranjeze păianjenii din colțurile lor...
- O să te sui încălțată în pat, pe masă și pe bufet...
- O să te murdărești din tălpi până în creștetul capului cu tot ce-o să-ți poftească inima...

„Albastră ca Cerneala” le mulțumi și le făgădui să nu iasă din cuvântul lor.

– Numai că, trebuie să-ți mai spunem ceva... rostiră „Cei Șapte Murdărici” într-un glas. Când nu vom fi noi acasă, să te ferești de elevul de serviciu la curătenie. Nu lăsa pe nimeni să intre în căsuță. Fii cu ochii în patru!

... În acest timp, elevul de serviciu la curătenie continua să deseze Dunărea pe caietul de hărți. Îi acoperi băltile cu culoare albastră,

astfel că bălțile ieșiră cât se poate de bine, și mai cu seamă, cât se poate de albastre. Ceea ce îl făcu pe băiat să întrebe din nou Dunărea:

*Dunăre albastră, Dunăre cu ape line,
spune-mi cine-i mai albastră ca tine?*

Iar Dunărea îi răspunse:

*Sunt eu albastră, dar de ce te-aș minți,
pe o stradă strâmbă, nu departe de-aici,
în căsuța „Celor Șapte Murdărici”,
„Albastră ca Cerneala” e astăzi și mai și!*

Băiatul se posomorî: „Aşa va să zică! Ei, las’ pe mine!”

Se repezi la dulapul bunicii, scoase o rochie, o pălărie, o poșetă și o umbrelă și se deghiză în bătrâna vânzătoare de la drogheria din colț. Băgă în poșetă un săpun și plecă spre căsuța „Celor Șapte Murdărici”. Așteptă ca aceștia să plece și bătu în fereastră. Din căsuță auzi glasul fetiței:

– Degeaba bați. Nu deschid. S-ar putea să fii elevul de serviciu la curătenie și de tine trebuie să mă feresc.

– Deschide, zise băiatul. Elevul de care vorbești e acasă, desenează. Eu sunt bătrâna vânzătoare de la drogheria din colț.

„Albastră ca Cerneala” îl crezu și deschise fereastra:

- Ce doriți?
- Nu luați un săpun minunat?
- Nu, mulțumesc, nu folosesc...

– Păcat, păcat, pentru că acesta nu e un săpun obișnuit. Nu curăță nici un fel de pete. Face doar o spumă deasă în care, dacă suflați cu un pui sau cu o macaroană, dobândiți niște baloane de toată frumusețea.

- Adevărat?
- Garantat! De nu v-o plăcea, scrieți în „Condica de sugestii și reclamații”. Îl luați?
- Îl iau!

Și uite-așa, „Albastră ca Cerneala” luă săpunul și se duse cu el la chiuvetă. Aici începu să-l frece cu apă ca să facă spumă. Dar nu trecu

mult și fetița văzu cum, odată cu spuma, una câte una, îi dispăreau și petele de cerneală de pe mâini. Scoase un țipăt și leșină.

Astfel o găsiră „Cei Șapte Murdărici” care, cu chiu, cu vai, izbutiră s-o aducă în simțiri – și numai după ce:

Primul închise robinetul,
Al doilea aruncă săpunul,
Al treilea aduse călimara,
Al patrulea o destupă,
Al cincilea muie tocul în ea,
Al șaselea îl scoase plin de cerneală,
Al șaptelea mânji cu el degetele fetiței.

Când își simți iarăși degetele pătate cu cerneală, fetița se trezi:

– Oh, ce lung somn am dormit... Unde mă aflu?

Îi văzu pe „Cei Șapte Murdărici” și se dumiri. Povesti ce i se întâmplase, și murdăricii, după ce o ascultară, chibzuiră o vreme, apoi îi spuseră:

– Află, draga noastră surioară, că bătrâna vânzătoare de la magazinul din colț a fost Tânărul tău coleg, elevul de serviciu la curătenie. Altă dată să nu mai lași pe nimeni să intre când suntem noi plecați.

... În acest timp, elevul de serviciu la curătenie era acasă și continua să deseneze Dunărea pe caietul de hărți. Îi acoperi Delta cu culoarea albastră, astfel că Delta ieși cât se poate de bine și, mai cu seamă, cât se poate de albastră. Ceea ce – da, ați ghicit! – îl făcu pe băiat să întrebe:

*Dunăre albastră, Dunăre cu ape line,
spune-mi cine-i mai albastră ca tine?*

Iar Dunărea îi răspunse:

*Sunt eu albastră, dar de ce te-aș minți?
Pe o stradă strâmbă, nu departe de-aici,
în căsuța „Celor Șapte Murdărici”,
„Albastră ca Cerneala” e astăzi și mai și!*

Băiatul, firește, iarăși se posomorî: „Aşa va să zică? Ei, las’ pe mine!” Se repezi la dulapul fratelui său mai mare, scoase o haină, o șapcă, o servietă și un baston și se deghiză în Tânărul vânzător de la drogheria

din celălalt colț. Băgă în servietă un burete și plecă spre căsuța „Celor Șapte Murdărici”. Așteptă ca aceștia să plece și ciocâni în ușă. Din căsuță auzi glasul fetiei:

– Degeaba bați. Nu deschid. S-ar putea să fii elevul de serviciu la curătenie și de tine trebuie să mă feresc.

– Deschide fără teamă, zise băiatul. Elevul de care vorbești e acasă, desenează. Eu sunt vânzătorul de la drogheria din celălalt colț.

„Albastră ca Cerneala” îl crezu și acum și deschise ușa:

– Nu luați un burete minunat?

– Nu, mulțumesc, nu folosesc...

– Păcat! Păcat, pentru că acesta nu este un burete obișnuit. Nu curăță nici un fel de pete. Jucându-vă cu el în apă, veți vedea că se întinde ca o praștie și sare ca o minge.

– Adevarat?

– Garantat. De nu v-o plăcea, reclamați responsabilului. Îl luați?

– Îl iau!

Și uite aşa, „Albastră ca Cerneala” luă buretele și se duse la chiuvetă. Aici începu să se joace cu el în apă. Dar nu trecu mult și fetița văzu cum odată cu salturile buretelui, îi dispăreau, una câte una, și petele de cerneală de pe mâini. Din nou scoase un țipăt și din nou leșină...

Așa o găsiră „Cei Șapte Murdărici”. Acum însă știau ce au de făcut ca să aducă în simțiri.

Nu mă îndoiesc că știi și voi, copii. De aceea n-o să mai repet că:

Primul închise robinetul... etc. etc..., ci spun de-a dreptul:

Al șaptelea mânni cu el degetele fetiei...

Când își simți degetele pătate de cerneală, fetița se trezi, povestii ce i se întâmplase și murdăricii, după ce o ascultară, chibzuiră o vreme și spuseră:

– Află, draga noastră surioară, că Tânărul vânzător de la drogheria din celălalt colț a fost tot colegul tău, elevul de serviciu la curătenie. Vezi ce pătești dacă nu ne ascuții? Ferește-te de el! Nu mai lăsa pe nimeni să intre când suntem noi plecați.

... În acest timp, elevul de serviciu la curătenie era acasă și termina de desenat Dunărea pe caietul de hărți. O mai îndreptă pe ici pe colo, o îndreptă, desigur, tot cu culoare albastră, astfel că Dunărea cu bălti, cu Deltă, ieși cât se poate de bine și, mai cu seamă, cât se poate de

albastră. Ceea ce îl făcu pe băiat s-o întrebe... vă amintiți întrebarea... iar Dunărea îi răspunse... vă amintiți și răspunsul!...

Numai că, de data asta băiatul nu-și mai zise: „Ei, las' pe mine!” ci, dimpotrivă: „Gata! S-a sfârșit cu „las' pe mine!” E timpul să mă sfătuiesc cu grupa!”

Nu se mai deghiză în nimic, ci se îmbrăcă așa ca de obicei: cu cămașă albă, cu cravată la gât.

Adunarea grupei, căreia băiatul îi ceru sfatul, se sfârși cu o hotărâre: să apară neîntârziat un articol la gazeta de perete. În el, „Albastră ca Cerneala” să fie *frecată și săpunită* cum trebuie.

Articolul apăru așa cum se hotărâse – neîntârziat.

Cum află despre el „Albastră ca Cerneala”, povestea nu ne mai spune. Eu cred că, venind la școală, l-a citit cu propriii ei ochi și mai cred că, citindu-l, nu avu nici un motiv de bucurie.

Povestea mai spune însă că a doua zi, în ora de geografie, elevul de serviciu la curătenie se mai uită o dată la Dunărea desenată de el în caietul de hărți. Îi plăcu atât de mult cum îi ieșise și, mai cu seamă, cât de albastră îi ieșise, încât, pentru ultima oară o întrebă:

*Dunăre albastră, Dunăre cu ape line,
spune-mi cine-i mai albastră ca tine?*

Iar Dunărea, pentru ultima oară, îi răspunse:

*Acum cea mai albastră, din nou, sunt eu, băiete,
și-i mulțumesc din suflet gazetei de perete!*

Și mai spune povestea că, de supărare, „Cei Șapte Murdărici” plecară în lume:

Primul vru să treacă un izvor – și căzu în el.

Al doilea vru să treacă un pârâu – și căzu în el.

Al treilea vru să treacă un râu – și căzu în el.

Al patrulea vru să treacă un fluviu – și căzu în el.

Al cincilea vru să treacă un lac – și căzu în el.

Al șaselea vru să treacă o mare – și căzu în ea.

Al șaptelea vru să treacă un ocean – și căzu în el.

Iar când ieșiră, erau curați, foarte curați, semănau cu șapte frați nepătați, necolorați. Ce mai! Arătau spălați!

NU NUMAI LA GRĂDINIȚĂ¹...

Povestea asta este despre un băieței care l-a uitat pe „bună ziua”.

Cum adică „l-a uitat”? o să mă întrebăți voi, că doar „bună ziua” nu-i o umbrelă s-o uiți la un vecin și nu-i o pălărie s-o uiți în tren. „Bună ziua” – știe oricine – e „bună ziua” și nu poate fi uitat, spuneți voi și așteptați de la mine să vă dau dreptate și să închid această discuție fără rost.

Îmi pare rău, dar nu pot. Și iată de ce:

Ieri veni la mine acasă un băiețel să mă invite la o serbare, la grădiniță.

Băiețelul intră și îmi spuse:

– Copiii vă invită la grădiniță. Dăm o serbare. M-au trimis pe mine să vă spun.

V-am spus, acum plec...

– Astă-i tot?

– Tot.

– N-ai uitat nimic?

– Nimic.

– Ba ai uitat. L-ai uitat, când ai intrat, pe „bună ziua”. Unde l-ai uitat?

– Nu știu.

– Cum se poate să nu știi? Amintește-ți! Nu poți pleca așa la drum, fără „bună ziua”. Gândește-te puțin! Ai mai trecut pe undeva înainte de a veni la mine?

– Am mai trecut pe acasă.

– Poate l-ai uitat pe „bună ziua” acasă. Ai telefon?

– Da.

– Ce număr?

Îmi spuse numărul și sunai la el acasă. Răspunse bunica.

– Sărut mâna, bunicuțo, începui. Iartă-mă că te iau de la treburi. Nepotul dumitale e la mine. I s-a întâmplat ceva, l-a uitat pe „bună ziua”. Nu cumva l-a uitat acasă?

– Nu, auzii de la celălalt capăt al firului. Din păcate, nu l-a uitat casă. Dacă-l uita, îl găseam. Nici când a trecut pe acasă nu-l avea la el. A deschis ușa de la bucătărie, a spus: „Bunică, mi-e foame!”, a înfulecat o pârjoală, dar țin bine minte, l-a uitat pe „bună ziua”. Nu știu unde l-a uitat. Știi cumva dumneata?

– Nu, dar o să aflu. Mulțumesc, bunicuțo. Sărut mâna.

Lăsai receptorul în furcă și-i vorbii băiețelului:

– Nu l-ai uitat acasă. Ai mai fost pe undeva?

– Da. Am trecut pe la un chioșc de ziare.

– Care chioșc.

– Cel din colț. Am întrebat dacă a apărut...

Nu-l mai așteptai să sfărșească. Așa cum eram, în cămașă, cu papuci de casă în picioare, o zbughi spre chioșcul de ziare din colț.

– Noroc! îl salutai pe vânzător. Fii bun și dă-mi o informație. Nu, nu „Informația Bucureștiului”, altfel de informație. A trecut pe la dumneata un băiețel așa și așa...

(Prin „așa și așa” cititorii sunt rugați să înțeleagă descrierea amănunțită a băiatului.)

– A trecut, îmi răspunse vânzătorul.

– Fii bun atunci și uită-te... Nu cumva l-a uitat aici pe „bună ziua”?

– N-are nici un rost să mă uit. Nu l-a uitat. N-avea cum. Nu l-a lăsat nici o clipă. A întrebat dacă a apărut o revistă, dar n-am auzit nici un „bună ziua”. Poate l-a uitat în altă parte.

– Bine. O să aflu unde l-a uitat. Noroc!

Băiețelul mă aștepta acasă, jucându-se cu mașina mea de scris. (Am fost nevoie să o dau la reparat după aceea, dar astă v-o spun numai așa, în treacăt...)

– Nu l-ai lăsat pe „bună ziua” nici la chioșc – îi zisei, în timp ce îi luam din față mașina de scris, fără să bănuiesc că era prea târziu... N-ai mai fost pe nicăieri?

– Nu.

– Atunci înseamnă că l-ai uitat la grădiniță. Stai să mă interesez.

Luai telefonul și formai numărul grădiniței:

– Alo, vă salut... Nu vă supărați, cu cine vorbesc?

– Cu grădinița! îmi răspunse o voce groasă.

– Chiar... grădinița?

– Chiar.

– Atunci, iată ce aş dori să vă întreb: acum, după ce au plecat copiii acasă, ați făcut curătenie?

– Desigur.

– Și ați măturat sub fiecare scăunel, sub fiecare măsuță, ați șters praful de pe raftul cu jucării, ați...

– Mai începe vorbă?!

– Într-adevăr, nu mai începe și, totuși, aş mai avea ceva de spus: cred că un băiețel l-a uitat la grădiniță pe „bună ziua”. Nu cumva l-ați găsit?

– Ba da. L-am găsit în dulapul cu șorțuri, în buzunarul unui șorț. E al unui băiețel care, când pleacă de la grădiniță, îl uită mereu în buzunarul șorțului. La grădiniță îl are tot timpul la el. Îl dă doamnei educatoare, doamnei directoare și mie, îngrijitorului. Cum s-ar spune, cu alte cuvinte, la grădiniță e un băiețel respectuos. Dar, de vreme ce-l uită mereu pe „bună ziua” în buzunarul șorțului, cred că acasă sau în altă parte nu-i la fel.

– Mulțumesc. M-am lămurit.

Și pentru că mă lămurisem, îi spusei băiețelului:

– Îi l-am găsit pe „bună ziua”. Îl uiți mereu la grădiniță, în buzunarul șorțului. Asta nu se poate. Ai nevoie de el nu numai acolo. Ai nevoie de el pretutindeni.

Și spunându-i acestea băiețelului..., dar mai bine să ne oprim aici.

Gata. Punct. Bună ziua!

DATI-MI O GUMĂ, COPII...

– Domnule, eu cu dumneata nu mai am ce discuta! Te-am crezut un arici cumsecade: te-am primit în casă, îi-am făcut culcuș în pălăria mea cea nouă, te-am ospătat cu toate bunătățile, ai vrut muzică – îi-am deschis radioul, n-ai mai vrut – l-am închis; îi-a fost sete la miezul nopții – m-am sculat la miezul nopții și îi-am adus de băut; te-am găsit dimineața rozându-mi o carte de povești – am spus: „nu-i nimic, se întâmplă!” M-am purtat cu dumneata cum m-aș fi purtat cu un frate, dacă aş fi avut vreun frate și poate chiar mai bine decât cu un frate, pentru că n-am avut nici un frate. Te-am crezut un arici cumsecade, dar m-am înșelat. Nu ești, domnule, ce te-am crezut...

Uite, cam aşa, copii, aş vorbi dacă ne-am mai întâlni vreodată cu „Ariciul-țepi-o-mie, o testea de ace vie, toate fără gămălie.”

De ce?

De pomană? Din senin? Oi fi eu un certăret? Un cusurgiu?

Nu, dragii mei, am cele mai intemeiate motive.

Ariciul ăsta – mi-am dat seama Tânziu – bârfește, umblă cu scorneli despre unul și despre altul. Stați să vedeti!

După noaptea în care l-am găzduit, dimineața, la cafea, am rămas la taifas cu el. Nu mai fusesem de câțiva ani prin pădure și mă interesa ce mai face ursul, cum o mai duce bursucul, ce mai spune veverița. Mă rog, ca omul care vrea vești despre niște prieteni pe care nu i-a mai văzut de mult și de care îi este dor.

– Ursul? pufni ariciul. Caraghiosul ăla fără coadă? Ce să facă?! Umblă teleleu prin pădure... Nu se pricepe la nimic. Un terchea-berchea, doi lei perechea. Se crede voinic și puternic, dar cu un bobârnac îl dai jos... Bursucul? Mototolul ăla? Vai de capul lui cum o duce! E prost ca o ciubotă găurită; dacă îl întrebi cât face unu și cu unu, și nu-ți răspunde imediat „cinci”, atunci să știi că se mai gândește ca să-ți răspundă „șapte”... Veverița? Obrăznicătura aia? Habar n-am ce mai